

Diferite feluri de suferințe ale lui Hristos

Versete călăuzitoare: Isaia 63.9; Psalm 69

Isaia 63.9: *În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat.*

Suferințe ispășitoare

Domnul Isus a trebuit să îndure diferite feluri de suferințe. De asemenea, El a suferit în timpuri diferite. Ceea ce desigur în primul rând pe noi ne impresionează cel mai mult, deoarece noi suntem foarte mult atinși de aceasta, erau **suferințele ispășitoare** de pe Golgota. Aceste **suferințe ispășitoare** au fost în mod deosebit suferințele care I-au produs cel mai mult durere. Aceste suferințe sunt pentru noi într-adevăr cele mai importante suferințe, căci dacă El nu ar fi suferit acestea atunci noi ar fi trebuit să suferim în iad chinurile veșnice. Dar pentru că noi am văzut că El a suferit pe Golgota pentru noi și avem voie să luăm pentru noi ceea ce El a făcut acolo pentru noi, de aceea nu trebuie să ne mai temem de aceste suferințe, de aceste chinuri. El le-a luat pentru noi asupra Sa, El a devenit Locțiitorul nostru.

Suferințe din cauza dreptății

Însă Hristos nu numai a suferit în locul nostru. El a trebuit să îndure și **suferințe din pricina dreptății**, deoarece El ca Cel drept a fost aici jos printre cei nedrepti și a fost tratat nedrept. Deoarece El a trăit o viață dreaptă, sfântă, fără păcat, El a fost dușmănit, L-au urât, nu L-au vrut. Nu au vrut să aibă lumina, pe care El o răspândea; era pentru ei prea orbitoare, deoarece descoperirea răului din viață. Și de aceea L-au urât. Acestea erau suferințe pe care El a trebuit să le îndure din pricina dreptății. Este posibil ca și noi astăzi să avem parte de suferințele din pricina dreptății, unul mai mult, altul mai puțin. Dacă aducem lumină în jurul nostru, atunci aceasta ar putea să fie pentru unii prea orbitoare, și ne vor crea probleme. Vom avea parte de acestea chiar și de la aceia care se numesc creștini și uneori sunt creștini adevărați.

Suferințe provocate de presimțire și presentiment

Sunt însă încă un fel de suferințe ale Domnului nostru, care nu sunt așa de cunoscute. Dacă citim relatarea despre Ghetsimani, care ne este prezentată în trei evanghelii, atunci știm că Domnul a suferit având **presimțirea și presentimentul** a ceea ce trebuia să sufere în judecata lui Dumnezeu pe Golgota.

Acest fel de suferințe le întâlnim foarte des în Psalmi. Căci aceste suferințe stau în legătură în mod deosebit și cu ceea ce rămășița credincioasă a lui Israel va avea parte în viitor, suferințe în care Domnul a intrat de bună voie, ca să poată suferi împreună cu poporul Său.

Dacă nu diferențiem aceste suferințe de suferințele ispășitoare ajungem repede în încurcătură. Atunci ne mirăm de Psalmii suferințelor, în care în final este vorba de judecată, și

ne întrebăm, dacă nu cumva Domnul a suferit totuși pentru păcate înainte de cele trei ceasuri în care a fost părăsit de Dumnezeu. Să luăm Psalmul 69 în comparație cu Psalmul 22. De exemplu în Psalmul 69.13 se spune: „Rugăciunea Mea este către Tine, Doamne, la timpul potrivit [sau: primirii].” Nu ca în Psalmul 22.2,1: „2 Dumnezeul meu! Strig ziua și nu-Mi răspunzi; 1 Pentru ce M-ai părăsit?”

Nu, este timpul potrivit [al primirii], prin aceasta este clar că nu poate fi vorba de cele trei ceasuri în care El a fost părăsit. Vom constata că Psalmul 22 este total diferit de Psalmul 69. După ce acolo în versetul 21 lucrarea este descrisă ca fiind terminată, găsim numai binecuvântare, și anume o binecuvântare care se extinde în cercuri tot mai mari, până la generația următoare din Împărăția de o mie de ani. Este numai binecuvântare, și ea devine tot mai mare. Acolo nu se găsește absolut nimic despre judecată. Dimpotrivă în Psalmul 69.21-28; 22 „Masa lor să fie o cursă înaintea lor, [...] 23 să li se întunece ochii [...] coapsele să li se clatine neîncetat 24 Varsă-Ți furia peste ei [...] 25 Pustie să le fie locuința [...] 27 Adugă nelegiuire la nelegiuirea lor [...] 28 să fie șterși din cartea vieții [...]”.

Aceasta este cu totul altceva decât la ceea ce noi ne-am aștepta și ar trebui să ne așteptăm – dar și am putea aștepta, când în Psalmul 22 este vorba de ispășire. Când este vorba de ispășire, atunci păcatele acestea sunt ispășite – tocmai prin această lucrare. Atunci lucrarea aceasta oferă har. Prin aceasta nu vreau să spun, că aceia care au dus pe Domnul la cruce vor fi simplu împăcați. Cu siguranță s-ar putea să fi fost unul sau altul care după aceea a avut parte de har. Dar desigur Domnul nu a ispășit păcatele acelor care nu s-au pocăit și nu au primit harul. Însă principal, când este vorba de ispășire, rezultatul este binecuvântarea.

Compătimire ca urmare a ispitirii și suferință în timpul ispitirii

Uneori nu se poate deosebi exact, dacă este vorba de Domnul sau de credincioși. Domnul Isus a suferit și în așa fel, așa cum citim în epistola către Evrei, într-o formă cu totul deosebită.

Evrei 4.15,16: *Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat. Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit.*

Aici este deci vorba, că Domnul Isus ca Mare Preot poate avea compasiune cu noi. Apoi ni se spune aici cum este posibil ca El să poată avea compasiune cu noi, și anume pentru că El a fost ispitit ca și noi, cu excepția păcatului.

Dar ce înseamnă că El a fost ispitit? Ce înseamnă că El poate avea compasiune cu noi? Dacă aud de cineva, că probabil a pierdut un copil, atunci eu pot avea compasiune cu el, dar aceasta este compasiune cu o oarecare distanță, dacă eu fac parte din aceia care încă nu au pierdut nici un copil. Domnul Isus are compasiune în alt fel, El a fost ispitit în același fel ca noi.

Să citim în Evrei 2.18 ce înseamnă, că El a fost ispitit:

Evrei 2.18: *pentru că, în ceea ce El Însuși a suferit, fiind ispitit, poate să-i ajute pe cei ispitiți.*

Aceasta înseamnă că atunci când El are compasiune, El Însuși a fost ispitit în chestiunea respectivă, și când El a fost ispitit, înseamnă că El a suferit. Aceasta înseamnă, că întotdeauna compasiunea Lui este în legătură cu faptul că El Însuși a avut de suferit. Deci dacă El poate avea compasiune cu ai Săi, atunci trebuie ca El Însuși să fi suferit, și aceasta înseamnă foarte mult. Noi trebuie întotdeauna să ținem seama, indiferent în ce împrejurări se află credincioșii, că ei și noi ne putem gândi – și aceasta face slujba Sa de mare Preot deosebit de mare – că El are compasiune, deoarece El Însuși a suferit. Și aceasta devine cu atât mai mare cu cât nevoile, prin care cineva trebuie să treacă, sunt mai mari. Și aceasta este valabil și pentru Israel, căci noi citim în

Isaia 63.9: *În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat.*

Suferințele rămășiței credincioase

În cartea Psalmilor ne sunt arătate necazurile, în mod deosebit ale credincioșilor, care vor trăi abia în viitor – așa numita rămășiță credincioasă, care va trăi în timpul „necazului lui Iacov” (Ieremia 30.7) și care va trebui să treacă prin necazurile îngrozitoare. Acestea sunt nu numai prigoanele, pe care ea trebuie să le îndure – și aceasta din părți diferite: din partea lui antihrist, care caută să omoare pe toți care nu vor să aducă omagiere lui și domnitorului mondial roman; apoi din partea asirianului, împăratul nordului, care va ocupa Israelul, va distruge pe Iuda și va asedia Ierusalimul și-l va cucerii; apoi, chiar dacă unii vor scăpa de aceștia doi, din partea acelorora l-a care s-au refugiat. Chiar dacă vor rămâne în viață, acolo unde probabil sunt în siguranță de atacurile celor doi, vor trebui să sufere lucruri grele. Vor suferi din cauza vecinilor lor, dar, și aici vine ce este cel mai rău, ei vor suferi înainte de toate deoarece poziția lor înaintea lui Dumnezeu nu este clară. Ei nu cunosc, așa cum cunoaștem noi astăzi, o lucrare de răscumpărare înfăptuită, o siguranță a mântuirii. Așa cum știm, dacă ne-am căit și L-am primit pe Domnul Isus, suntem mântuiți o dată pentru totdeauna. Pe noi nu ne mai poate nimeni smulge din mâna Tatălui! Ei nu cunosc toate acestea, ei nu cunosc pe Dumnezeu ca Tată al lor. Ei știu numai că Israel a încălcat Legea și că a răstignit pe Mesia pe cruce. Ei știu că sunt vinovați de vărsare de sânge – aceasta se adaugă la Legea încălcată. Și ei nu știu dacă va mai fi vreo posibilitate să vină harul, că Mesia făgăduit va mai reveni vreodată, ei nu știu aceasta. Ei nu știu dacă păcatele lor sunt cu adevărat iertate. Până într-o zi când va veni și pentru ei marea zi a ispășirii. Însă până atunci nu le este clară poziția lor înaintea lui Dumnezeu, ei nu au un teren tare sub picioarele lor. Așa cum se spune în Psalmul 69.2: „Nu este loc de pus piciorul”.

Și în necazul lor vin toate deodată. Aceasta o simțim și noi uneori, atunci avem nu numai o singură problemă, nu, atunci avem și pe una și pe alta și pe cealaltă, și dacă toate vin deodată – cu o singură problemă am putea s-o scoatem la capăt, probabil și cu două probleme, dar

când toate vin deodată atunci și noi ne prăbușim. Atunci spunem: „Acum nu mai putem.” Și la fel va fi și pentru rămășiță. Și cel mai rău pentru ei este, că ei nu cunosc pe Dumnezeu ca Tată al lor iubitor. Ei au încă o încredere mare în Dumnezeu, aceasta se întâlnește des în Psalmi. În cele din urmă ei se încred mereu în Dumnezeu, dar nu au siguranță. Mereu au loc ridicări și coborâri, și în cele din urmă se afundă tot mai adânc în noroi. Și atunci le vin în amintire păcatele lor, fărădelegile lor, încalcările de Lege și nebunia lor. Ei gândesc: „Dumnezeu știe aceasta.”

Compasiunea Domnului cu rămășița

Dacă Domnul Isus vrea să aibă acum milă de ei, atunci El trebuie să fi simțit împreună cu ei. Și El a simțit cu ei. El putea face aceasta, El putea de bună voie să pătrundă în aceste suferințe simțindu-le mai dinainte, deoarece El va da realmente și jertfa pentru vină. El va lua efectiv și aceste păcate asupra Sa; credincioșii din viitor vor ști aceasta mult mai târziu; abia după ce El va fi revenit, abia atunci vor ști cu adevărat că El a suferit pentru păcatele lor, că El a mărturisit și păcatele lor. Mai întâi ei au sentimentul, care trebuie să-i chinuie, că au păcate pe conștiința lor. Domnul a putut pătrunde în aceste sentimente, El a făcut-o desigur în Ghetsimani, El a spus deja la botez: „Eu vreau să Mă fac una cu cei care mărturisesc păcatele lor”, și S-a lăsat botezat, cu toate că El era Cel curat și sfânt. Și apoi în Ghetsimani a trecut prin tot ce va însemna această moarte. Desigur această moarte însemna mânia și părăsirea Lui de către Dumnezeu. Cu siguranță aceasta este valabil și pentru situația din Ioan 12, unde vedem că sufletul Lui era tulburat; acestea erau momente în care El simțea dinainte ce va veni pe Golgota asupra Lui. Și atunci va fi cu adevărat așa, că El va lua asupra Sa nebuniile mele și fărădelegile mele și le va duce înaintea lui Dumnezeu și Dumnezeu Îl va pedepsi pentru ele. Și El a văzut aceasta dinainte, și de aceea S-a îndreptat cu strigăt mare către Dumnezeul Său și S-a rugat, ca dacă este posibil paharul acesta să treacă de la El fără să-L bea; a văzut dinainte că El va veni în legătură cu aceste păcate. Această suferință este așa de grea și îngrozitoare, că dacă nu am avea astfel de Psalmi, toate celelalte suferințe ar fi acoperite de ea.

Dar acești Psalmi, ca aici Psalmul 69, sau alte pasaje, ne arată că erau și alte suferințe pe care Domnul Isus le-a simțit adânc înlăuntrul Său. El nu a trebuit să le simtă. El ar fi putut întrerupe oricând aceste suferințe, El ar fi putut să Se reîntoarcă la Tatăl. Toate acestea le-a luat de bună voie asupra Sa, El a intrat în ele. Și pentru a putea avea milă, El a luat acestea asupra Sa. Deoarece înaintea Lui stătea faptul că El va mărturisi aceste păcate, El a putut și să simtă ce înseamnă să trebuiască să aducă o chestiune în ordine cu Dumnezeu. Și sudoarea Lui a devenit ca picăturile mari de sânge și El S-a adresat lui Dumnezeu cu strigăte mari și cu lacrimi. Aceasta a însemnat să aibă aceste lucruri înaintea Sa, să intre în acestea. Căci El știa ce înseamnă când El va fi încărcat cu păcatele noastre, că mânia lui Dumnezeu va trebui să vină peste El.

Va fi nimicit și nu va avea nimic

Ne putem imagina aceasta, dacă de exemplu citim în Daniel 9.26: „Unsul [Mesia] va fi nimicit și nu va avea nimic.” S-a terminat, s-a încheiat! Toate speranțele pământești, pentru care El ca Mesia a venit, s-au dus. El a simțit foarte profund ce înseamnă ca totul să fie nimicit. Acestea erau dureri care L-au lovit așa cum noi nu ne putem imagina, căci sufletul Său curat, sfânt era mult mai sensibil decât putem noi simți. Noi am devenit nesimțitori prin păcat. Dar El nu, El a simțit toate foarte profund. Acestea erau suferințe care în primul rând nu aveau nimic a face cu suferințele din cauza dreptății, pe care El le-a simțit în sufletul Său. Și El a simțit ce înseamnă că și pentru Israel totul era terminat. El a simțit de exemplu ce înseamnă ceea ce noi găsim în Psalmul 69:

Psalm 69.25: *Pustie să le fie locuința și nimeni să nu locuiască în corturile lor.*

El a știut că romanii vor veni și vor distruge Ierusalimul. El spune, când era pe drumul spre Golgota:

Luca 23.31: *Pentru că, dacă se fac acestea cu copacul verde, ce va fi cu cel uscat?*

Copacul verde era El, copacul uscat era poporul. Și ceea ce a avut loc în anul 70 nu este totul. Va fi și mai rău. Un necaz, așa cum niciodată nu a fost pe pământ, urmează să vină. El a simțit toate acestea mai dinainte. El a simțit dinainte ce înseamnă să ai parte de mânia lui Dumnezeu. Nu din cauza păcatului Lui, nu din cauza a ceva, pe care El l-ar fi făcut; ci pentru că El a vrut să ia păcatul nostru asupra Sa, pentru că El era pregătit să Se lase făcut păcat. El a simțit ce înseamnă să întâmpini mânia lui Dumnezeu. Aceasta va fi și simțirea credincioșilor din viitor, mânia lui Dumnezeu – aceasta este o problemă pentru ei.

Ei au ambele: pe de o parte au încrederea în Dumnezeu și pe de altă parte frica de mânia Lui. Aceasta va produce în ei efecte contradictorii. Însă ei se pot baza pe faptul că era Unul care nu a fost dat de rușine. Acestuia I-a fost așa de importantă această stare de lucruri, că El spune tocmai în aceste suferințe:

Psalmul 69.6: *Să nu fie dați de rușine din cauza Mea cei care nădăjduiesc în Tine, Doamne Dumnezeul oștirilor! Să nu se rușineze din cauza Mea cei care Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel.*

Domnul vede pe alții, care sunt în suferințe asemănătoare, și El Se roagă ca El să nu fie dat de rușine, pentru ca prin aceasta alții să nu ajungă în rătăcire din cauza suferințelor Lui și a ceea ce El îndură. Ucenicii care mergeau spre Emaus aproape că au ajuns să fie dați de rușine, erau așa de deznădăjduiți că acest Neprihănit, Acesta, care S-a încrezut în Dumnezeu, Acesta era în mormânt pentru ei. Totul se terminase. Cum putea să fie așa? De aceea El Se preocupă imediat după învierea Sa să le mângâie inimile. Și El putea simți ce îi preocupa, deoarece El Însuși a suferit. Și în viitor vor fi credincioși care vor primi încurajare printr-un astfel de

Psalm, deoarece ei găsesc acolo pe cineva care este în împrejurări îngrozitoare asemănătoare și care a fost salvat.

Și în Psalmul 69.26 El Se vede în legătură cu alții: „Pentru că îl persecută pe cel pe care l-ai lovit Tu, și vorbesc de durerea celor răniți de Ține.” Deci acolo Mesia, care a fost lovit aici, este unit cu alții, cu cei răniți.

Nevinovat și totodată vinovat

Așa cum am spus deja, acești credincioși din Israel în viitor nu vor cunoaște o pace cu Dumnezeu, așa ca noi, conștienți fiind de răscumpărarea înfăptuită și conștienți că ei au fost salvați o dată pentru totdeauna. Ei vor avea încredere în Dumnezeu, dar nu vor fi siguri. Și aceasta înseamnă că ei vor fi mereu aruncați înapoi și încolo între îndoiala lor și încrederea lor și pe de altă parte aruncați înapoi și încolo cu privire la păcat. Căci pe de o parte ei știu că au încălcat Legea, că ei și pe plan național au a face cu păcatul uciderii lui Mesia, și pe de altă parte ei văd și corectitudinea lor personală (vezi de exemplu Psalmul 26). Și între aceste două stări sunt aruncați mereu înapoi și încolo. Uneori aceasta stă foarte strâns în legătură una cu alta, ca în Psalm 69.4,5. Căci dacă ei vorbesc în versetul 5 despre vina lor, în versetul 4 vorbesc că ei sunt dușmăniți fără temeii. Și că ei trebuie să dea înapoi ceea ce n-au furat, deci acolo unde sunt nevinovați. Aceasta înseamnă, pe de o parte nevinovați, pe de altă parte vinovați; pe de o parte încredere, pe de altă parte îngrijorări. Și în acest necaz vor fi aruncați înapoi și încolo în viitor și înainte de toate vor avea teamă de mânia lui Dumnezeu cu privire la păcatele lor. Și în acestea Domnul Isus poate simți în chip desăvârșit cu ei, deoarece El Însuși a suferit în ele. El a fost și într-o astfel de situație, unde a văzut că mânia lui Dumnezeu din cauza păcatului – era păcatul meu și al tău dar și păcatul lor – va veni asupra Lui. Și de aceea El poate simpatiza desăvârșit cu ceea ce simt ei.

Nu numai o problemă pentru rămășița credincioasă

Această problemă referitoare la nesiguranța mântuirii și la temerea față de mânia lui Dumnezeu este valabilă de altfel nu numai pentru rămășița credincioasă; trebuie să spunem aceasta. Aceasta este valabil și pentru cea mai mare parte din creștinătate. Căci, la modul cel mai general, cu anumite excepții, scurt după ce apostolii au murit, începând de atunci și până la Reformă, această siguranță a mântuirii nu a fost. În acest timp au fost cu siguranță milioane de creștini. Dar pace cu Dumnezeu, cunoașterea păcii cu Dumnezeu, cunoașterea răscumpărării înfăptuite, acestea erau o raritate. Probabil unii au știut aceasta cu o anumită încredere, dar erau excepții. În mod general aceasta nu era la creștini. Erau și din aceia care permanent aveau teamă de mânia lui Dumnezeu, dar care pe de altă parte aveau încredere că Dumnezeu se va purta cu îndurare față de ei, însă nu cunoșteau răscumpărarea înfăptuită. Și pentru astfel de credincioși Domnul Isus putea să aibă înțelegere desăvârșită, deoarece El Însuși a suferit și pentru că El Însuși cunoștea aceasta. Desigur în altă formă decât ei, căci erau păcatele lor proprii, pe care le-au făcut, și din care cauză se tem de judecată. În acest caz, la Domnul, sunt păcatele pe care El ca Suplinitor le-a luat asupra Sa. Însă El știa și că din cauza aceasta mânia lui Dumnezeu va veni peste El.

Deja atunci Domnul a avut milă de Israel

Dar să revenim la Israel. Găsim în unele pasaje cum Domnul Isus S-a gândit la Israel cu privire la ceea ce ei au atras ca judecată asupra lor:

Luca 13.34,35: *Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți și-i ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripile sale, și n-ați vrut! Iată, vi se lasă casa pustie; și vă spun că nicidecum nu Mă veți mai vedea până când veți zice: „Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!”*

Dacă citim aici: „am vrut să-i adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripile sale, și n-ați vrut!”, atunci vedem acest sentiment matern, așa cum o mamă îngrijește de copiii ei și vrea să-i protejeze și apoi vede că nu este posibil. Ce înseamnă aceasta pentru o inimă de mamă?! Ca părinte ești uneori în situația să vezi copiii cum nu vor să asculte, cum vor să meargă pe anumite căi, și dorești să-i protejezi, dar nu este posibil. Ți se rupe inima. Nu credem noi că Domnul a suferit profund, că El nu a putut să oprească pe Israel de pe drumul lui în nenorocire?

În Luca 19.41 vedem cât de mult a suferit El:

Luca 19.41: *Și când S-a apropiat, văzând cetatea [Ierusalim], a plâns pentru ea.*

El a plâns pentru ea. Vedem aici cât de mult a suferit El, din cauză că această cetate s-a încărcat cu așa de mult păcat și din cauza aceasta va suferi judecata corespunzătoare. Și chiar atunci când El mergea pe drumul spre Golgota, cu crucea în spate, vedem în Luca 23.28,29 ce spune El:

Luca 23.28,29: *Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri; pentru că, iată, vin zile în care vor zice: „Ferice de cele sterile și de pântecel care n-au născut și de sânii care n-au alăptat.” Atunci vor începe să spună munților: „Cădeți peste noi!”, și dealurilor: „Acoperiți-ne!” Pentru că, dacă se fac acestea cu copacul verde, ce va fi cu cel uscat?*

Domnul a spus aceasta nu în sensul „pentru aceasta veți primi pedeapsă, pentru aceasta veți plăti din greu”. Nu, nu în sensul acesta, ci în sensul în care am citit în capitolul 19, că El a simțit profund în inima Lui cât de îngrozitor va fi pentru Israel, cât de multe vor îndura; în mod deosebit și mai târziu, căci despre aceasta este vorba în Psalmi, când va veni timpul care niciodată nu a fost și niciodată nu va mai veni un astfel de timp îngrozitor de pe pământ. Atunci se va împlini în chip desăvârșit ce este scris aici, când oamenii vor spune: „munților, cădeți peste noi!” El a simțit dinainte tot ce se va întâmpla, și aceste simțăminte le găsim exprimate în Psalmi în mod deosebit. Prin aceasta El Se va face una cu credincioșii care vor trăi atunci.